

Prædiken 2. søndag efter helligtrekonger

v/ Beth Marie Larsen Hagemann

Vil I rejse jer og høre hvad evangelisten Johannes skriver:

Korsvar:

Den tredje dag var der bryllup i Kana i Galilæa, og dér var Jesu mor med; også Jesus og hans disciple var indbudt til brylluppet. Men vinen slap op, og Jesu mor sagde til ham: »De har ikke mere vin.« Jesus sagde til hende: »Hvad vil du mig, kvinde? Min time er endnu ikke kommet.« Hans mor sagde til tjenerne: »Gør, hvad som helst han siger til jer.« Der var dér seks vandkar af sten; de stod der efter jødernes regler for renselse og rummede hver to til tre spande. Jesus sagde til dem: »Fyld karrene med vand.« Og de fyldte dem helt op. Og han sagde til dem: »Øs nu op og bær det hen til skafferen.« Det gjorde de så. Men da skafferen havde smagt på vandet, der var blevet til vin – han vidste ikke, hvor den kom fra, men det vidste de tjenere, som havde øst vandet op – kaldte han på brudgommen og sagde til ham: »Man sætter ellers den gode vin frem først, og når folk har drukket godt, så den ringere. Du har gemt den gode vin til nu.« Dette gjorde Jesus i Kana i Galilæa som begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed, og hans disciple troede på ham.

Amen.

Joh. 2, 1-11

Prædiken:

Jeg kom til at tænke på tilbage i december da der var iskrystaller på mine vinduer. Og som solen brød frem og skinnede på dem, kunne man rigtig se dem som fantastiske isblomster. Skønheden i naturen kan gøre os glade. Og alt efter hvordan vores forståelse af tilværelsen er, kan vi se isblomsterne som en overskudshandling fra Gud, som en af Guds mange forunderlige gaver til jorden. Eller vi kan forklare, hvordan iskrystallerne opstår som en naturlig følge af frost og vand på ruden. Måske endda forklare hvorfor mønsteret opstår – selv om det umiddelbart ikke ser ud til at følge nogle regler.

Vi mennesker vil gerne forstå hvad der foregår: naturen, samfundet osv. Vi er nysgerrige og det har givet os en stor viden om alle mulige ting. Gennem mange år har forskning og viden og tal fyldt vores hverdag og været grundlag for beslutninger – i lige så høj grad som vores overbevisninger har det. Gennem mit liv har tal og fakta været med til at forme min forståelse af historie, natur og opfattelse af politiske forhold.

Men i de senere år er mængden af viden og tal blevet meget kompleks og bliver ikke mere betragtet som fakta. Der er mange der bestrider hvad andre betragter som fakta. Jeg kan huske min søn sagde engang: mor hvorfor er 2 plus 2, 4?

Og på den måde føler jeg, at vi mere ligner samfundet og mennesker i renæssancens tid end mennesker i det 21. århundrede. For i renæssancen gjorde man opdagelser der rokkede ved det verdensbillede som den tids kristendom havde. Dengang var det blandt andre den katolske kirkes ledere der ikke ville acceptere de nye opdagelser fordi det var svært at passe ind i deres opfattelse.

I dag er der også mange der af religiøse årsager ikke kan få naturvidenskab til at hænge sammen med en bogstavtro læsning af biblen. Men der er også mange der ikke vil acceptere fakta pga. følelser. Så der opstår strid om hvilken kilde til fakta vi kan stole på. På den måde begynder vi igen at træffe beslutninger udelukkende baseret på vore egne erfaringer eller følelser.

Men hvad har det her med fortællingen om hvordan Jesus ved et bryllup hjælper den stakkels vært, da han er løbet tør for vin?

Gæsterne ved brylluppet ser og smager den vin de får sidst på aftenen og bliver forargede over at de får den bedste vin til sidst. De ser det der er foran dem og fortolker det ud fra reglen om, at man servere den gode vin først.

Kun Jesus, hans mor Maria og tjenerne der har fyldt kæmpekar med vand, de ved at der er sket et under. Jesus har lavet vin af vand.

Mange mennesker har det svært med de undere Jesus gør. Det er forståeligt – for undere kan ikke forklares.

Undere kan tros – eller afvises. Undere er for os der accepterer at virkeligheden er mere end hvad jeg selv kan erfare og se. Undere er når vi ser vand frosset til is og ser det som et tegn på noget andet – på Guds skaberhånd. Selv om jeg kan forklare hvordan iskrystaller opstår, er deres skønhed forunderlig.

Det underfulde i naturen kan ses som et udtryk for at der er en Skabermagt bag ved.

Vores Gud er større end alle de billeder og fortællinger vi mennesker har om ham. Han siger til Moses: et menneske kan ikke se min herlighed ansigt til ansigt uden at dø.

Og vi hørte hvordan Gud alligevel gerne vil give Moses et glimt af sig, af sin styrke, magt og herlighed og derfor beder han Moses om at sætte sig bag en klippesten og se

stråleglansen af Gud, mens han går forbi. Gud selv holder hånden frem for at beskytte Moses.

Det er denne overjordiske Gud, så stærk og mægtig at vi ikke kan se hans ansigt uden at blive overvældede og dø – det er den Gud der vælger at træde ind i Jesus og lade sig føde. Det er svært at forstå.

I stedet for at forstå det, må vi lytte til det med hjertet. Hvad vi ikke kan tænke os til, kan vi vælge at tro med hjertet. Gud er den levende Gud for os.

Vi har kun fortællingerne i dag: om Gud der viser sin skønhed og herlighed i et glimt til Moses. Og underet da Jesus gør vand til vin.

Spørgsmålet til os i dag er ikke kun om vi tør tro det. Spørgsmålet er om vi kan åbne for vore sanser og for muligheden af selv at se at Gud stadig virker her på jorden.

Hvis disse beretninger kun handlede om en historisk begivenhed, ville de ikke have så meget med os at gøre, kan man sige. Dog: fortællingerne om Jesus og de undere han gør, skal vise os, at Jesus er Guds søn. Hele Helligtrekonger tiden handler om at vise at Gud er i Jesus.

Når vi tror på at Gud er den levende Gud der viste sig for Moses, så er det en tro på at han kan vise sig nu for os. Måske ikke så fysisk som Moses oplevede. Men at han stadig virker i verden.

Vi har kun fortællingerne om det. Men det betyder ikke at vi er overladt til en fortidig beretning om Gud. Gud viser sig stadigvæk for den der søger ham. Ikke på kommando, og måske heller ikke første gang man beder ham om det.

Men ved at vi åbner op for, at virkeligheden er mere end det vi selv har set og erfaret, så åbner vi for muligheden. Muligheden at vi selv kan tro på den levende Gud, den der viste sig for Moses og den der gik ind på vore vilkår ved at blive menneske.

Tro på Gud begynder med at lade intellekt og hjerte mødes. Når vi møder et menneske fx til en jobsamtale, så registrere vi utroligt meget i de første sekunder: højde, drøjde, tøj, bevægelse, øjnenes udtryk osv det tager ikke lang tid at afgøre om det er et menneske man kan lide eller ej.

Med det eksempel vil jeg sige at vi bruger flere sanser end vi umiddelbart selv tænker på. Vores hjerner modtager flere indtryk end vi er bevidst om. Og vi handler på det samlede billede – også det ubevidste. På den måde har vi stadig meget at lære før vi kan forklare virkeligheden og hvordan vi opfatter den.

Det her kan naturligvis ikke få nogen til at tro på undere og Gud. Men måske kan det få nogle af de mest skeptisk anlagte mennesker til at overveje om virkeligheden er så enkel at forklare eller om vi bør åbne for at der er flere muligheder for forklaringer end en.

Måske forsøger Gud – gennem Jesus – at vise os hvordan vi kan få meget mere glæde og positive oplevelser ud af tilværelsen ved at møde hinanden og omverden med nysgerrighed og åbenhed.

Åbenhed også overfor at der kan ske undere – selv i en verden hvor vi gerne vil forklare alt ud fra en videnskabelig tilgang om årsag og virkning.

Og hvorfor skulle den Gud der skaber liv – ikke kunne lave vand til vin. Eller have fundet på iskrystaller.

Det forunderlige ved iskrystaller er at der ikke er to som er identiske. Hvordan kan vi forklare det?

Det er et mysterium ... et af naturens mange. Guds skaberkraft overgår al forklaring.

Når vi ser og undrer os, når vi lader Ordet om den levende Gud sætte sig fast i os, får vi et særligt blik at se med: De øjne der kan se Gud i skabelsen. Hvis vi kan se Ham og fornemme den kraft der ligger bag, kan vi også tro at han kan ændre vand til vin. At han kan ændre virkeligheden med sit Ord.

Første gang Gud møder Moses, præsenterer han sig for ham som den levende Gud. Og fortæller at hans navn er: Jeg er den jeg er.

Det er der en dybere mening bag. Dermed siger han at Han er levende på en måde som vi endnu ikke forstår – uden for tiden og alligevel i tiden – uden for jorden og i alt levende på jorden. Derfor kan han skabe liv, derfor kan han blive menneske og derfor kan han være en levende skabende kraft gennem sin Ånd også i dag.

Alle de tegn vi hører om i hele Helligtrekonger tiden er tegn der peger på Gud selv. Jesus viser os hvem han er gennem undere. Det er undere som skal forstås med alle vore sanser mere end med vores forstand.

Amen